

Szendrői Csaba

HÓ

Bocs, nem maradhattam ott.
Fagykarikát lehel a tél bele,
felszikkáznak az éjben
a fogcsikorgatóan hideg padok.

Mintha leföldelnék a húst,
szomorú áramot kapnak.
Elvezeti az ónos eső át,
keresztül, végig a városon.

Testet ölt a szél,
ahogy kabátomba csap,
elüvölténém magam,
csak szégyelleném,

mint amikor gellert kap a fény
és a szemközti ház ablakán
a félálomban lévő szemhéjadon át
az álmaid közepébe ver-

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Szabó Benedek

BÉCI

Akkor már két hónapja bujkált,
szakállas volt, meg sem ismertem.
Reggelinél vettük észre,
napfénytől hunyorogva állt a kertben.

A szabadban aludt, mesélte,
lebombázott házak udvarán,
a Duna-part elvadult fái közt,
vasúti töltések oldalán.

Lizáról kérdezett,
mondtam, hogy semmit nem tudok;

utoljára októberben láttam,
aztán összefolytak a hónapok.

Bólintott, beszélgettünk még.
Adtam neki valamennyi pénzt.
Félrevontam, a szemébe néztem:
“mondd meg, innen hová mész?”

(Hova mehetek?
Ugyan hova mehetek?)

Mielőtt elment, mondott valamit
– emlékszem rá, mert hirtelen
kigyúlt a fény a szemében,
és újra olyan volt, mint régen.

“Hát látod, én is inkább
ezt a belső világot választottam,
az álmaim világát.
És neked is ezt tanácsolnám.”

Lázár Domokos

Csak mi

Vihar készül, nem jön befelé fény,
Az ablakon túl már elsötétült minden.
Csak te, csak te láthatsz ilyenek,
Ez vagyok én, épp most jöttem elő.

Mikor minden láthatatlan, én akkor élek,
Mikor elsötétül minden, én tündökölok.

A lemenő napnak vörös a széle,
Átitatja az estét, de annak is vége.
Csak te, csak te virrasztasz éjjel
És én, én csak ilyenkor jövök elő.

Mikor minden láthatatlan, mi akkor élünk,
Mikor elsötétül minden, mi tündökölünk,
Ha minden láthatatlan, csak akkor látszunk,
Csak te, csak én, csak mi maradtunk.

